

— и добавя, като че на себе си: — Хм! Малко, ама темпераментно!..

— Ах, колко теглим ние, жените, от този темперамент!... В театъра, режисьорът все това ми повтаряше: „По-умерено, сдържайте се, вие просто изгаряте с този темперамент!..“

Неговото коляно се е допряло до нейното, но тя е твърде увлечена в спомените си и не го отмества.

Мъжът я поглежда с мътна усмивка в очите:

— Хм!..

И изведнаж минава на ти:

— Ти сега в кой театър си?

Тя бавно клати глава, с полуспуснати клепачи и отвърща, горчиво усмихната:

— Никакъв театър... То принадлежи на миналото. Свършено... Ако искате да не ми разваляте настроението — не ми спомняйте!.. Да!... Две години се борих с себе си...

И така нататък, и така нататък... Почва, както вчера.